

[Henry Christensen.]

gernes indkomst direkte ind i statsskat. Men noget sådant bør ikke i et demokratisk samfund være en automatisk følge. Jeg har tidligere — også i diskussioner med finansministeren — erkendt og sagt, at man kan ikke uden videre fastslå, at der skal være en absolut proportional udvikling i forholdet mellem indkomststigninger og stigningerne i statens udgifter. Det kan man ikke lægge fast på forhånd, men jeg vil gerne sige, at om udgiftsstigningen skal være større eller mindre end den almindelige realindkomststigning i samfundet, det bør ikke bero på noget automatisk indbygget system, som er led til rådighed for den udøvende myndighed i Danmark; det bør alene bero på, hvilke beslutninger dette folketing træffer. Og skulle man sikre, at det er folketinget, der bliver stillet over for disse beslutninger, ja, så måtte man have fulgt det forslag, som andre partier gik ind for, nemlig at det måtte være en automatisk regulering på grundlag af indkomstudviklingen, der skulle indføres.

Venstres bedømmelse af den skattepolitiske situation er altså, at den skal afgøres på et alt for dårligt og alt for løst grundlag, og at folketinget nu skal afklare problemerne i løbet af 2 dage. Men denne kritik rammer endnu stærkere, når vi kommer til selve kildeskattesystemet. Det er jo på helt afgørende punkter så uafklaret, at det simpelt hen ikke kan danne fornødent grundlag for en stillingtagen her i det høje ting. Jeg forstår, at man vil søge visse problemer afklaret ved en senere ikrafttrædelseslov, men det er også for folketinget en meget uheldig praksis, der hermed indledes, nemlig vedtagelse af et stort, indgribende lovforslag, inden man på centrale områder ved, hvordan det skal fungere.

Må jeg i den forbindelse blot henlede opmærksomheden på den meget vægtige henvendelse, der foreligger fra de kommunale organisationer, en henvendelse, der, så vidt jeg ved, er omdelt på medlemmernes pladser i det høje ting, og som man med stort udbytte kunne give sig til at studere nærmere. Man gør heri opmærksom på, at kildeskatteforslaget ikke giver megen vejledning om, hvordan man overhovedet har tænkt sig kildeskatteordningen administreret i praksis; mange problemer — skriver de kommu-

nale myndigheder — er ganske uafklarede. De skriver videre, at regeringsforslaget forudsætter en anden opkrævningsmyndighed end den hidtidige, altså en statslig opkrævningsmyndighed, og kommunerne peger på, at det nødvendigvis som hidtil af hensyn til borgerne bør være en lokal myndighed, som varetager denne opgave. Staten vil jo simpelt hen ikke have personale til at overtage den opgave, som kommunerne mener at den ifølge regeringsforslaget skulle overtage, og kommunerne ville komme i den for dem helt urimelige vanskelighed, at de, mange måneder før deres driftsår begynder, skal fastlægge deres budget og fastlægge udskrivningsprocenten på et så usikkert grundlag som et gæteri om, hvordan indtægtsudviklingen vil begynde i et år, der ligger flere måneder fremme i tiden. Regeringsforslaget forudsætter også, at det i fremtiden skal være staten, der får skatterne ind, og som derefter udbetaler til kommunerne deres andel; dette ville fuldstændig forrykke kommunernes likviditetsforhold.

Vi har i udvalget bedt om at få et skriftligt svar fra finansministeren på disse vægtige indvendinger, men et sådant svar foreligger ganske enkelt ikke. Jeg har i aviserne set, at finansministeren i går har ført nogle forhandlinger med kommunerne for at prøve at afklare nogle af disse ting; men burde det dog ikke være folketinget, der fik besked om, hvordan disse ting skal afklares, inden folketinget skal til at tage stilling til og afgøre så vigtige forhold? Er det et forsvarligt grundlag at gennemføre store lovgivningsreformer på?

Må jeg også gøre et par bemærkninger om en anden nydannelse i regeringens kildeskatteforslag, nemlig om indførelse af det såkaldte standardfradrag, der foruden en væsentlig forhøjelse af lønmodtagerfradraget skal gælde for de særlige kildebeskattede. Hvad bliver nu virkningerne af et sådant standardfradrag? Ja, for det første forøger man altså herved fradragenes størrelse i lovgivningen, mens man jo ellers havde proklameret, at det var det modsatte, man ville gøre. For det andet får de, som ikke har udgifter svarende til standardfradragene, naturligvis en skattemæssig lettelse forærende på bekostning af alle dem, som rent faktisk har udgifter oppe i nærheden af standardfradragenes størrelse eller større